

„Pārpārim ... uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis”

Elders Pauls V. Džonsons
no Septiņdesmitajiem

Dzīve uz Zemes sevī ietver pārbaudījumus, ciešanas un likstas, un daži no pārbaudījumiem, ar kuriem dzīves laikā saskaramies, var būt patiesi mokoši. Neskatoties uz to, vai tā ir slimība, nodevība, kārdinājumi, mīlotā cilvēka zaudējums, dabas katastrofas vai citi smagi pārbaudījumi, sāpes ir daļa no mūsu laicīgās eksistences. Daudzi no mums ir prātojuši, kādēļ mums jāpiedzīvo tik lielas grūtības. Mēs zinām, ka viens no iemesliem ir mūsu ticības pārbaude, lai redzētu, vai mēs darīsim visu, ko Tas Kungs mums ir pavēlējis.¹ Par laimi, dzīve uz Zemes rada ideālus apstākļus, lai mēs stātos pretī šiem pārbaudījumiem un tos izturētu.²

Taču grūtības negadās tikai tādēļ, lai mūs pārbaudītu. Tās ir izšķiroši nozīmīgas procesā, kura gaitā iegūstam dievišķu dabu.³ Ja pienācīgi tiekam galā ar ciešanām, tās tiek iesvētītas mums par labumu.⁴

Elders Orsons F. Vitnejs teica: „Nevienas sāpes, ko izciešam, vai grūtības, ko piedzīvojam, nav veltas. ... Viss, ko izciešam un panesam, īpaši tad, ja panesam to pacietīgi, stiprina mūsu raksturu, šķīsta sirdi un padara mūs dvēselē iejūtīgākus un žēlsirdīgākus. ... Pateicoties ciešanām un bēdām, smagam darbam un likstām, mēs iegūstam zināšanas, kuras esam nākuši šeit gūt.”⁵

Nesen kādam deviņgadīgam zēnam tika diagnosticēts rets kaulu vēzis. Ārsts paziņoja diagnozi un noteica ārstēšanu, kas paredzēja mēnešiem ilgu ķīmijterapiju un smagu operāciju. Viņš teica, ka turpmākais laiks zēnam un viņa ģimenei būs ļoti grūts, taču beigās piemetināja: „Cilvēki man jautā: „Vai pēc tam, kad tas būs galā, es būšu tāds pats kā agrāk?” un es viņiem atbildu: „Nē, tu nebūsi tāds pats. Tu būsi daudz spēcīgāks. Tu būsi apbrīnojams!””

Dažkārt liekas, ka pārbaudījumi koncentrējas tieši tajā dzīve jomā un dvēseles nostūros, ar kuriem šķietami visgrūtāk tikt galā. Taču tā kā iecerētais grūtību iznākums ir mūsu personīgā izaugsme, nav jābrīnās, ka pārbaudījumi mēdz būt ārkārtīgi individuāli — gandrīz vai tieši notēmēti uz mūsu īpašajām vajadzībām un vājībām. Un neviens nav izņēmums, īpaši jau svētie, kas cenšas rīkoties pareizi. Daži paklausīgi svētie vaicā: „Kādēļ es? Es cenšos būt labs! Kādēļ Tas Kungs ļauj tam notikt?” Ciešanu uguns palīdz attīrīt pat labākos no svētajiem, izdedzinot dzīves sārņus un atstājot tīru zeltu.⁶ Pat ļoti bagātīgai rūdai nepieciešama attīrīšana, lai atbrīvotos no piemaisījumiem. Nepietiek ar to, ka esam labi. Mēs vēlamies kļūt kā Glābējs, kurš mācījās, izciešot visādas sāpes, ciešanas un kārdinājumus.⁷

Viens no maniem iemīļotākajiem pārgājiena maršrutiem ir Krimsona taka Loganas kanjonā. Taka lielākoties vijas ap augstu kaļķakmens klinšu galotnēm un paver skaistu skatu uz lejā esošo kanjonu un ieleju. Tomēr tikt līdz klintīm nav viegli. Līdz tām nepārtraukti jāpārvietojas un tieši pirms pašas galotnes kāpējam jātiek galā ar stāvāko takas posmu, turklāt klintis aizsedz skatu uz kanjonu. Tomēr beidzamā piepūle ir tā vērtā, jo, sasniedzot galotni, paveras elpu aizraujošs skats. Vienīgais veids, kā ieraudzīt šo skatu, ir rāpties.

Modelis, kas atkārtojās Svētajos Rakstos un arī dzīvē, rāda, ka ļoti bieži tūlīt pēc pašiem drūmākajiem un bīstamākajiem pārbaudījumiem mūs gaida ievērojami notikumi un milzīga

izaugsme. „Pēc daudzām bēdām nāk svētības.”⁸ Pirms Sarkanās jūras sadalīšanās Israēla bērni tika iedzīti slazdā.⁹ Pirms Nefijs ieguva misiņa plāksnes, viņš sastapās ar briesmām, brāļu dusmām un daudzkārtēju neveiksmi.¹⁰ Džozefu Smitu pārņēma ļauns spēks, kas bija tik ietekmīgs, ka šķita, ka viņš ir nolemts tūlītējai iznīcībai. Kad viņš gandrīz jau bija kritis izmisumā, viņš sakopoja visus savus spēkus, lai piesauktu Dievu, un tieši tobrīd viņu apciemoja Tēvs un Dēls.¹¹ Bieži vien klausītāji sastopas ar pretestību, tuvojoties kristībām. Mātes zina, ka dzemdību sāpēm seko piedzimšanas brīnums. Laiku pa laikam mēs pieredzam, ka lieliem pārbaudījumiem seko apbrīnojamas svētības.

Kad mana vecmāmiņa bija aptuveni 19 gadus veca, viņa sasirga ar ļoti nopietnu kaiti. Kā viņa pati vēlāk teica: „Es nevarēju paiet. Pēc vairākiem gultā pavadītiem mēnešiem mana kreisā pēda bija kļuvusi pilnīgi bezformīga. Kauli bija kļuvuši tik mīksti kā sūklis, un, uzliekot kāju uz grīdas, tā iesāpējās, gluži kā saņemot strāvas triecienu.”¹² Būdam piesaistīta gultai, savu ciešanu kulminācijā viņa dabūja un sāka studēt Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas bukletus. Viņa tika pievērsta un pēc tam kristīta. Ļoti bieži gadās, ka īpaši smagas grūtības sagatavo mūs kaut kam izšķiroši nozīmīgam.

Grūtību brīdī ir gandrīz neiespējami saredzēt, ka turpmākās svētības būs daudz lielākas par sāpēm, pazemojumu vai sirdssāpēm, ko šobrīd pārciešam. „Katra pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli.”¹³ Apustulis Pāvils mācīja: „Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību.”¹⁴ Interesanti, ka Pāvils izmanto terminu „vieglas grūtības”. Un to mēs dzirdam no cilvēka, kurš tika vardarbīgi sist, apmētāts ar akmeņiem, cieta kuģa katastrofā, tika apcietināts un piedzīvoja vēl daudzus citus pārbaudījumus!¹⁵ Es šaubos, vai daudzi no mums raksturotu savas ciešanas kā vieglas. Tomēr salīdzinājumā ar svētībām un izaugsmi, ko beigu beigās gūstam gan šajā dzīvē, gan mūžībā, mūsu ciešanas patiesi ir vieglas.

Mēs paši nemeklējam pārbaudījumus, ciešanas un likstas. Katra cilvēka individuālais dzīves ceļš sniegs atbilstošo daudzumu saskaņā ar ikviena vajadzībām. Lai gan liela daļa ciešanu ir vienkārši dabiska mūsu laicīgās eksistences daļa, tām ir svarīga loma mūsu izaugsmē.

Pirms Savas laicīgās kalpošanas beigām Glābējs piedzīvoja visu laiku lielāko pārbaudījumu — neapraķstāmās ciešanas Ģetzemanē un Gulgātā. Tas notika pirms triumfālās augšāmcelšanās un solījuma, ka visas mūsu ciešanas reiz beigsies. Viņa ciešanas bija priekšnoteikums tukšajam kapam tajā Lieldienu rītā un mūsu nemirstībai un mūžīgajai dzīvei nākotnē.

Dažkārt mēs vēlamies pilnveidoties, nepieredzot grūtības, un kļūt spēcīgāki bez jebkāda cīņiņa. Taču, ejot vieglāko ceļu, izaugsme nav sasniedzama. Ir taču pašsaprotami, ka sportists, kurš izvairās no grūtiem treniņiem, nekad nekļūs par pasaules līmeņa atlētu. Mums jāuzmanās, lai neņemtu ļaunā to, kas mums palīdz iegūt dievišķo dabu.

Nav pārbaudījumu vai likstu, kuras pārvarēt nebūtu pa spēkam, ja mums pieejama Tā Kunga palīdzība. Mēs visu spējam Kristus spēkā, kas dara mūs stiprus.¹⁶

Pēc atgūšanās no nopietniem veselības traucējumiem Vispārējā konferencē elders Roberts D. Heilzs teica: „Dažreiz es teicu Tam Kungam, ka pavisam noteikti jau esmu apguvis to, kas man bija jāiemācās, un ka šīs sāpes vairs nav nepieciešamas. Tomēr šķita, ka šādas lūgšanas nenes nekādu labumu, jo man tika skaidri darīts zināms, ka attīrošo pārbaudījumu procesu jāpanes Tā Kunga noliktajā laikā un Tā Kunga noteiktajā veidā. Es ... uzzināju, ka pārbaudījumos un ciešanās netikšu pamests viens un ka mani apciemos sargeņģeļi. Bija daži, kas bija gluži kā

eņģeļi — ārsti, medmāsas un visvairāk mana jaukā dzīvesbiedre Marija. Un dažreiz manā nestundā, saskaņā ar Tā Kunga gribu, mani apciemoja debesu būtnes, sniedzot mierinājumu un apliecinājumu mūžības esamībai.”¹⁷

Mūsu Debesu Tēvs mūs mīl, un mēs zinām, ka „tas, kas uzticēsies Dievam, tiks atbalstīts savos pārdzīvojumos un savās grūtībās, un savās ciešanās, un tiks paaugstināts pēdējā dienā”.¹⁸ Kādudien, kad nokļūsim otrpus priekškarām, mēs vēlēsimies dzirdēt ko vairāk par kāda teikto: „Nu, tu to paveici.” Tā vietā mēs vēlēsimies dzirdēt Tā Kunga vārdus: „Labi darīts, tu godīgais un uzticīgais kalps.”¹⁹

Man patīk apustuļa Pāvila vārdi: „Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? ...

Nē, visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis.”²⁰

Es zinu, ka Dievs dzīvo un ka Viņa Dēls, Jēzus Kristus, dzīvo. Es zinu arī to, ka ar Viņu palīdzību mēs varam būt „pārpārim uzvarētāji” tajās likstās, ko pieredzam šinī dzīvē. Mēs varam kļūt kā Viņi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. 1. Pētera 1: 6–8; Ābrahāma 3:25.
2. Skat. 1. Pētera 2:20.
3. Skat. 2. Pētera 1:4.
4. Skat. 2. Nefija 2:2.
5. Orsons Vitnejs, no Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, (1972), 98. lpp.
6. Skat. Jesajas 48:10; 1. Nefija 20:10.
7. Skat. Almas 7:11–12.
8. Mācība un Derības 58:4.
9. Skat. 2. Mozus 14:5–30.
10. Skat. 1. Nefija 3–4.
11. Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, npublicēta vēsture, autores īpašums.
13. Ebrejiem 12:11.
14. 2. korintiešiem 4:17.
15. Skat. 2. korintiešiem 11:23–28.
16. Skat. Filipiešiem 4:13.
17. Robert D. Hales, „The Covenant of Baptism: To Be in the Kingdom and of the Kingdom,” *Liahona*, 2001. g. janv., 6. lpp.
18. Almas 36:3.
19. Mateja 25:21.
20. Romiešiem 8:35, 37.